

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Ton Koopman es mou entre el Bach cerebral i l'exuberant

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Ton Koopman'. Petit Palau. 23 I 24 DE JULIOL

El jove festival Bachcelona continua amb la seva engrasadora progressió. Si l'any passat Ton Koopman era el convidat de luxe de la inauguració, ara el músic holandès ha protagonitzat per partida doble l'arrencada de la tercera edició, acompanyat d'un grapat de solistes de l'excel·lent

Orquestra Barroca d'Amsterdam que va fundar el 1979. Els dos programes oferien una mirada complementària al geni de Bach. D'una banda, el vessant més extravertit i exuberant, de clara influència italiana, representat pels concerts per a 2, 3 i 4 clavecins. De l'altra, el Bach més reflexiu i cerebral de la Musikalisches Opfer (Ofrena musical).

Veure quatre *claves* en acció és tot un espectacle, i més si es toquen amb l'empenta demostrada pel mateix Koopman; la seva muller, Tini Mathot; Patrizia Marisaldi, i Gerard de Wit. Ja que Bach només va deixar un concert per a quatre *claves*, Koopman va decidir aportar-ne dos de collita pròpia se-

guint el mateix camí que el compositor alemany: adaptant partitures de Vivaldi. L'acompanyament, amb només cinc cordes, era una mica escarransit, però il·luminava amb força l'estructura interna de cada peça.

Era d'esperar que l'*Ofrena musical* no omplís el Petit Palau com sí que va fer la primera sessió, però tot i així l'acollida no va ser menys càlida a una lectura d'un rigor extrem. La millor obra musical de Frederic II de Prússia va ser un tema sinuós, carregat de cromatismes, que el rei flautista va donar a Bach i que aquest va transformar amb tota la seva ciència contrapuntística. Si el *Ricercar a 3* que obria la sessió mostrava alguna esgarrinxada en el so de Koopman al *clave*, els membres de la seva orquestra, començant per Catherine Manson al violí, John Crockatt a la viola i Marion Mononen a la flauta, van excel·lir en el monumental *Ricercar a 6*. ■

Ton Koopman al Petit Palau de la Música. FREDERIC HERNÁNDEZ

Sobrequés y Reventós, en la inauguración del monolito a Suñol en Guadarrama, en 1996. / ULY MARTÍN

El presidente ausente

Se cumplen 80 años del nombramiento como máximo dirigente del Barça de Josep Suñol, fusilado por las tropas del Franco

LUIS MARTÍN, **Barcelona**
 Se cumplen hoy 80 años del nombramiento como presidente del Barcelona de Josep Suñol (Barcelona, 1898; Alto del León, 1936). Fue político, defensor de la libertad, de la democracia y del catalanismo y por ello murió fusilado en la sierra de Guadarrama, el 6 de agosto de 1936 siendo presidente del Barça. Sin embargo, los soldados fascistas que le balearon solo sabían que era diputado republicano y catalán. Murió víctima del fanatismo, según aseguró el historiador Josep Maria Solé i Sabaté, catedrático de Historia Contemporánea de la UAB, en el homenaje que le tributó el Barcelona. "La vitalidad moral de un país tiene que ver con la altura moral, la categoría de sus individualidades, y la capacidad que tengamos de reconocerlas y admirarlas. Porque son esos referentes los que hacen subir la autoestima y empujan las voluntades", aseguró. Seguramente por eso desde el Barça se ha impulsado la idea del año Suñol. En su honor, el club le ha dedicado el palco del Camp Nou, que desde hace unos meses lleva su nombre, y un espacio en el Museu Josep Lluís Núñez.

Nacido el 21 de julio de 1898 en el seno de una de las más acaudaladas familias de Barcelona, rica por el negocio del azúcar, Suñol mostró pronto sus inquietudes sociales y su proximidad al Barça, que fue más intensa desde que Milans del Bosch suspendió durante seis meses al club por una pitada al himno de España, en un partido homenaje al Orfeo Català celebrado en Les Corts. Quienes estudiaron su trayectoria lo definen como un hombre "moderno, viajado y audaz". Era carismático y muy cercano a la ciudadanía. Siendo candidato de Esquerra Republicana, recibió en dos sufragios más votos que Macià o Companys. "Era un hombre de popularidad extrema", le reconoce Solé i Sabaté.

De su bolsillo salió dinero para fichar a Balmanya, para pagarle a Manuel Blanco, un intrépido navegante, una travesía por el Atlántico, o los fondos que financiaron la carrera del púgil Gironés, campeón de Europa y capaz de llenar el estadio de Montjuïc. También fue el editor de *La Rambla* y de *La Nau dels Esports*, semanarios de referencia. En la sede de *La Rambla*, frente a la Font de Canaletes, instaló una pizarra donde se advertía a los paisanos de los resultados del Barça.

Le movió la intención de llevar a un público mayoritario para transformar la sociedad y por eso escogió como camino el de-

Josep Suñol.

porte, consciente de que siempre sería más fructífero conseguir adeptos en un campo de fútbol que en una biblioteca. "Visca el Barcelona, visca la Catalunya Esportiva", escribe en un discurso, convencido de que era posible mejorar las condiciones de vida desde el deporte. Reclamado en 1934 como presidente del Barcelona no aceptó pero diseñó la junta. Incluyó en ella a la primera directiva en España, Anna Maria Martínez-Sagi. Un año después, el 27 de julio, convencido de que es una manera de hacer país, después de haber saneado al club financiándolo económicamente y encauzándolo ideológicamente, finalmente, accede a ser presidente, por aclamación.

Nunca creyó que el golpe de estado fascista llegaría muy lejos, así que en agosto del 36 se dispuso a fichar jugadores para el Barcelona. Por eso, dicen, viajaba a Oviedo con 25 pesetas en el bolsillo, previa escala en Valencia y Madrid. Tras dormir en el hotel nacional de la capital española, se disponía a viajar a Asturias en un Ford, con un chófer y un periodista. El vehículo tenía un banderín catalán, antes había querido arengar a las tropas republicanas. En el kilómetro 51 de la sierra de Guadarrama, entre Cercedilla y el Espinar, en una casa de peones un grupo de soldados le da el alto. El cree que son fieles a la República, pero son fascistas. Sin juicio, es fusilado. El expediente dice: "Miembro destacado de la izquierda diputado a cortes, le hicieron prisionero y las autoridades le condenaron a la última pena". Nadie sabía que al tiempo, ejecutaban al presidente del Barcelona.

La Federación Española crea la Columna Suñol, en Gracia le dedican una calle y se forma la centuria Suñol. Sus palabras siguen vigentes a través de su fundación y la asociación de los Amigos de Josep Suñol; también del Barcelona, que le recordó desde su ejecución como el "presidente ausente". "Tenemos el deber ineludible de canalizar la fuerza deportiva para ser el pueblo más culto y deportivo del mundo, un cuerpo sano reporta una inteligencia despierta", dijo Suñol, mucho más que un presidente del Barça. Por el Barça peleó; por Catalunya murió quien un día como hoy, hace 80 años, se convirtió en presidente del Barcelona. Desde el 4 de agosto de 1996 una placa en el punto donde fue fusilado recuerda aquel asesinato. La descubrió Joan Reventós, siendo presidente del Parlamento de Catalunya, acompañado, entre otros, del historiador Jaume Sobrequés, entonces directivo del Barcelona.

► 27 Julio, 2015

RICARD FADRIQUE

Un assaig de la jove 'big band', dirigida per Joan Chamorro, al Taller de Músics de Can Fabra.

LA 13A EDICIÓ DE LA CITA ESTIVAL AMB EL JAZZ

Joves i veterans reten homenatge a Miles Davis

El San Miguel Mas i Mas Festival obre recordant el músic al Palau

MARTA CERVERA
BARCELONA

El San Miguel Mas i Mas Festival inaugura la 13a edició demà amb un homenatge a Miles Davis (1926-1991). El mític trompetista i compositor nord-americà va publicar el 1960 el seu famós disc *Sketches of Spain* amb el compositor i arranjador Gil Evans. Coincidint amb el 55è aniversari de la seva publicació i també el de la sala Jamboree, el Palau de la Música Catalana acollirà

un tribut a Miles Davis. *Sketches of Catalonia*, així es diu el concert, estarà protagonitzat per una jove big band dirigida per Joan Chamorro a la qual se sumaran destacats solistes com la multiinstrumentista Andrea Motis, el saxofonista Llibert Fortuny, el trompetista Matthew Simon, el guitarrista Jordi Bonell, la cantant i contrabaixista Magalí Datzira i el baixista Carles Benavent.

Artistes de diferents generacions, consagrats i per descobrir, s'uniran en aquest concert que revi-

sitarà clàssics de Miles Davis de diferents èpoques. «Hi ha trossos de saxo molt difícils però m'estic divertint molt als assajos», destaca Nil Llebrer, un jove músic de 13 anys. Al seu costat, el trompetista Víctor Carrascosa, que en té 12, assenteix però no li fa res explicar que ell, a diferència del seu company, no és cap fan de Miles Davis. «Suposo que quan sigui més gran m'encantarà. A mi m'agrada més Charlie Parker», afirma. Enrique Morente, a qui està dedicada la sala Omega on treballen

Carles Benavent, Llibert Fortuny i Andrea Motis, entre altres, actuen amb una jove 'big band'

aquests dies al Taller de Músics de Can Fabra, estaria encantat de veure l'entusiasme d'aquest planter del jazz. La intèrpret més jove, Elsa Armengol (trompeta), ni tan sols arriba amb els peus a terra des de la cadira. Però no passa res, ho soluciona encreuant els peus i asseient-s'hi a sobre.

«El repertori serà semblant al que vam interpretar a l'Apolo fa quatre anys amb la Sant Andreu Jazz Band i que ja vam gravar en disc», recorda Chamorro. «Ara la gent podrà conèixer els nous músics de la banda, molt canviada en la secció de vents, i escoltar alguns temes diferents», va afegir. «La Sant Andreu Jazz Band s'ha convertit en un no parar de jazz», afegeix. Esteve Pi, a la bateria; Joan Munné, al piano, i Curro Gálvez, al contrabaix, reforçaran la formació.

UN REpte PER ALS Joves // Versionaran cançons originals de Miles Davis i estàndards que ell solia interpretar com *All of you* i *Quasimodo*. «El repertori va més enllà de *Sketches of Spain*. Abraça tot el que va fer Davis, del bebop al jazz fusió». Estàndards com *By, by*, *Blackbird* i *Nature boy* i clàssics com *It never entered my mind* també sonaran. «Per als joves músics aquest tipus de concerts suposa un repte que els permetrà créixer i aprendre molt. Per a ells és important actuar amb professionals com Llibert Fortuny, que farà uns cinc temes amb nosaltres, o amb Carles Benavent», afirma Chamorro. Benavent és l'únic que va tenir l'oportunitat de tocar amb Miles Davis. «Va ser en l'última etapa de la seva vida en un concert organitzat per Quincy Jones», recorda Chamorro. Benavent serà l'encarregat d'acomiarar la nit amb el famós *So what*.

El San Miguel Mas i Mas festival comptarà amb 300 actuacions i un centenar de produccions que ompliran Barcelona de música fins al 1 de setembre. Entre aquestes destaca la del pianista compositor i improvisador menorquí Marco Mezquida, un sorprenent músic que oferirà el seu primer recital al Palau de la Música el dia 4 d'agost. ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia al mòbil o a e-periodico.es

► 27 Julio, 2015

Cataluña

JOAQUIM COLL / COAUTOR DE «CATALUÑA EL MITO DE LA SECESIÓN»

«Queda feo decir que habrá un golpe de Estado, pero ése es el plan de Mas»

Montse Espanyol

BARCELONA- Dicen que una mentira repetida mil veces se convierte en media verdad. El expolio fiscal de Cataluña es una teoría repetida mil veces por los nacionalistas, y de tanto repetirla, parece que no puede ser cuestionada. Joaquim Coll y Juan Arza lo ponen en duda en «Cataluña. El mito de la secesión» (Almuzara), donde desmontan «las falacias del soberanismo».

—¿Cuáles son los mitos más flagrantes del relato soberanista?

—El relato secesionista ha conseguido extender la idea de que las razones para la independencia son muchas, enormes y de todo tipo. Además, asegura que no tendría consecuencias, que sería casi indolora, que solo trae que ventajas y que es irreversible. El soberanismo ha elevado problemas objetivables a la categoría de lesa humanidad. Ha convertido los 16 millones de déficit fiscal en el cheque fiscal de la independencia, como si al día siguiente de una hipotética secesión, ese dinero estuviera en un cajón de la Generalitat.

—Pero ustedes coinciden con el conseller de Economía, Andreu Mas-Colell, en que hay un déficit fiscal del 6 por ciento (si se calcula según el método cargo beneficio). Si se neutralizan sí. Pero la neutralización es una hipótesis que consiste en saber qué pasaría si la deuda se pagara de golpe en un año y eso no ha pasado en ningún lugar del mundo. El déficit contable es pequeño, en 2010, del 1,7 por ciento. El España nos roban, es otro elemento convertido en lesa humanidad, igual que la sentencia del Tribunal Constitucional contra el Estatut. Para hallar argumentos de pueblo oprimido han tenido que dramatizar temas como el de las balanzas fiscales que no se calculan en ningún estado del mundo.

—Entonces, el 4 por ciento de déficit fiscal que tienen algunos landers alemanes es también un mito.

—Evidentemente, no existe. Y qué decir de la sentencia del Estatut! Es verdad que algo que se refrendó,

luego se revisó. Pero las modificaciones fueron pequeñas para salvar su constitucionalidad. Quien hubiera pensado que mover una coma sería una herida sangrante insostenible.

—El libro defiende que el proceso soberanista nace de las élites, ¿pero la manifestación de la Diada de 2012 no desmonta esta tesis?

—No. Solo hay que fijarse en el calendario. La manifestación de 2010 contra la sentencia del Estatut no fue de un millón de personas. Al margen de que en las calles de Barcelona no cabe un millón y medio, eso es un invento del 77. Nosotros contamos la vía catalana

“El soberanismo ha elevado problemas objetivables a categoría de lesa humanidad”

“El Procés ha servido para tapar casos de corrupción como el del Palau de la Música”

y había 800.000 personas, igual que en el pasado 11 de septiembre, es una burrada de gente, pero no el millón del que se habla. Hay muchas cifras, que salen de encuestas y manifestaciones, con las que se construye el relato soberanista. En 2010, no hubo manifestación para la Diada y el programa electoral de CiU decía «Per a una Catalunya millor». Habla de pacto fiscal, pero no de concierto. ERC, la única fuerza independiente, sacó un mal resultado.

—Pero el tripartito le pasó factura. —Sí, pero el independentismo no pega un salto hasta 2012, cuando Artur Mas se da cuenta de que va a salir un gobierno con mayoría absoluta de Mariano Rajoy y de que en Cataluña depende del PP.

—También sirve para diluir los casos de corrupción que pesan sobre las siglas de su partido.

Guillem Sans

—Evidentemente, tienen el tema del Palau de la Música, también. Y a Artur Mas celebra la película de convertir el pacto fiscal en concierto económico, recoger el no de Rajoy y en medio de una crisis brutal, que obliga a recortar el 22 por ciento del presupuesto de la Generalitat, pone en marcha la maquinaria propagandística con la ayuda de la televisión y la radio.

—Todo esto antes de la manifestación de 2012, porque hay quien dice que Artur Mas se abraza a la «estelada» después, cuando ve que puede sacar tajada electoral del espectro soberanista.

—Antes, Mas abona el terreno para que el apoyo a la independencia pase de un 28 por ciento en 2010 a un 49 por ciento en 2012. Pero la jugada no le sale redonda, porque el espectro soberanista en las elecciones de 2012 prefiere el original

a la copia y revive ERC. Se inicia un proceso de radicalización. Mas tiene la opción de irse a casa, pero CiU no tiene sustituto y se queda. Acepta las condiciones de ERC y hasta 2014 sigue trompeteando la propaganda con la ayuda del tricentenario y el referéndum escocés. Mientras continúan gobernando y se ven obligados a hacer recortes brutales, pero con el juguete de la independencia, los ciudadanos están distraídos y se fijan más en debates identitarios que en el déficit sanitario. Mas acaba prisionero de su estrategia y llega al 9-N, con un gran desafío al Estado, donde deja de ser la copia, para convertirse en el original.

—Llegado a este punto un referéndum no sería la solución, cuando un 80 por ciento lo apoya.

—Soy contrario, porque para votar la secesión tienen que haber causas muy graves que justifiquen que hay una comunidad que recibe un maltrato severo y no es el caso de Cataluña. Tampoco creo que cerrara nada, si pierden querrían votar en cinco años. Además, no tengo la sensación de que en Cataluña haya un deseo de independencia constante en el tiempo, es un proceso nuevo que tiene tres años. Sociológicamente no hay una mayoría independentista.

—¿Prometer el 27-S que es el inicio de un proceso constituyente, es mentir a la ciudadanía?

—Creo que sí, a excepción que propongan un golpe de estado, porque cuando solo con una mayoría absoluta en el parlament quieres romper con la unidad del estado y dices que lo vas a hacer por desconexión, tiene que haber una mano que arranque. Queda feo decir que haya un golpe de estado pero en técnica constitucional sería esto, no puede hacer proceso constituyente porque no tiene las mayorías para reformar la constitución. El proceso constituyente, lo haces cuando eres un estado soberano, no antes.

—En la presentación de su libro, vimos a PSC, Ciutadans y PP juntos, y cuesta verlos, ¿ha faltado un discurso desde el flanco unionista que desmonte estos mitos?

—Los únicos que hacen frentismo son los soberanistas, queremos elecciones pluripartidistas con la posibilidad de elegir programas conjuntos.

—¿Qué papel juegan los medios en la construcción del relato?

—Fundamental, sin su participación la manifestación multitudinaria de 2012 no hubiera existido. Sin las mentiras de los representantes del gobierno catalán, repetidas por los medios catalanes, no se hubiera creado este clima. No hay mayoría social independentista, pero sí que hay hegemonía del relato soberanista.

▶ 27 Julio, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

Cinema infantil. Projectió de la pel·lícula *Els Croods*, de Kirk de Micco i Chris Sanders, Estats Units, 2013, 90 minuts, doblada al català. 3 euros. *Cinemes Texas. Bailén, 205 (16 h).*

L'hivern i la primavera al regne d'Escampeta. Projectió d'aquesta pel·lícula infantil en què una sèrie de personatges peculiars viuen aventures fantàstiques. 7 euros. *Cinema Zumzeig. Béjar, 53 (18 hores).*

Summertime Cameo. Projectió de la pel·lícula *Timbuktu*, d'Abderrahmane Sissako, Mauritània, 2014, 97 minuts. Any 2012, la ciutat de Tombuctú (Mali) ha caigut en mans d'extremistes religiosos. Kidane viu tranquil·lament a les dunes amb la seva família, però a la ciutat els habitants pateixen el règim de terror imposat pels gihadistes. *Fnac Triangle (18 hores, plaça Catalunya) i Fnac L'Illa (19 hores, av. Diagonal, 549).*

Barcelona, Gardel, Buenos Aires. En el marc de la cinquena edició d'aquest festival, avui i demà hi ha classes de tango obertes al públic i aptes per a totes les edats i nivells. *Sala Àmbit Cultural El Corte Inglés de Portal de l'Àngel (avui i demà, 19 hores).*

Al vostre gust. La companyia Parking Shakespeare representa a l'aire lliure i amb el públic al voltant aquesta obra del dramaturg anglès. Gratuït. *Parc de l'Estació del Nord (19 hores).*
www.parkingshakespeare.com

Grec'15 Festival de Barcelona. Concert a càrrec de Xarim Aresté. El cantautor presenta el seu treball *La rosada*. Entrada gratuïta. *Jardins del teatre Grec (20 hores).*

WTF Jam Session. Jam session de jazz, funk, hip-hop, un clàssic de les nits del dilluns, una jam diferent en la qual s'enretiren les cadires i aleshores coincideixen a sobre l'escenari figures del jazz de tots els temps i tots els racons del món amb groovers i hip-hopers de tota mena i condició; una sessió comandada per l'activista

EXPOSICIONS DE LA SETMANA

■ El fotògraf i artista nord-americà Roger Ballen exposa a Montserrat 35 fotografies impactants fetes en zones rurals i suburbis de Sud-àfrica. Les imatges, algunes de les quals molt abstractes, ensenyen una realitat monstruosa i torbadora viscuda pels habitants d'aquesta zones.

Relacions torbadores

Coproduïda pel Museu de Montserrat i la galeria Senda, demà dimarts s'inaugura l'exposició *Fate*. Es tracta d'una mostra que reuneix 35 fotografies impactants de les sèries més representatives de l'artista i fotògraf Roger Ballen (Nova York, 1950). Aquest artista destaca perquè retrata l'estranya i gairebé

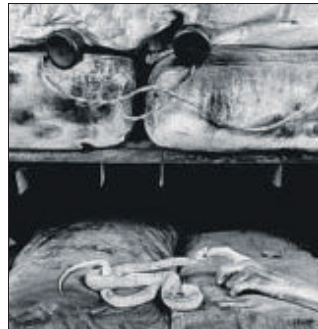
monstruosa realitat que viuen els habitants de les zones rurals i els suburbis a Sud-àfrica. La seva exploració, que més que creativa és humana, l'ha portat a elaborar diferents sèries —cadascuna més abstracta que l'anterior— en les quals persones, objectes i animals construeixen relacions torbadores i màgi-

ques. Els anys vuitanta van ser el punt de partida d'una carrera que avui fa més de 30 anys i que deixa com a resultat una de les obres fotogràfiques més commovedores i de segell únic al món dels últims anys.

Espai d'art Pere Pruna del Museu de Montserrat (inauguració, demà, 12.30 hores).

ROGER BALLEEN

ROGER BALLEEN

Fate és una commovedora mostra d'imatges preses als barris de Sud-àfrica

Avui

Dos singulars. Obres d'Albert Plazza i Alfredo Sánchez. Galeria Marges-U. Unió, 12, Cadaqués.

Mesura, dibuix i Gaudí. Aquesta setmana tanca aquesta exposició de l'arquitecte japonès Hiroya Tanaka. Considerat com un dels experts més grans en l'obra de l'arquitecte català, Tanaka busca els codis emprats per Antoni Gaudí en les seves principals

obres. Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Barcelona. Bon Pastor, 5, Barcelona. Fins al 31 de juliol.

Cent anys mirant el mar. A través de vuit grans cubs es mostra a l'aire lliure la història, arquitectura, persones i la relació entre l'hospital del Mar i el barri de la Barceloneta al llarg de cent anys. Passeig Marítim, davant de l'hospital, Barcelona.

Antoni Capella, fotògraf de societat. 1955-1980. Antoni Capella inicia la seva trajectòria professional amb fotografies de celebracions, d'estudi i per a catàlegs comercials. Arran de les inundacions del Vallès del 1962 comença a treballar a Ràdio Barcelona, i a partir d'aquí potenciarà la seva tasca com a fotògraf d'actes socials. Arxiu fotogràfic. Plaça Pons i Clerch, 2 planta 2a, Barcelona. Fins al 3 d'octubre.

i percussionista vocal Aurelio Santos. *Jamboree. Plaça Reial, 17 (20 hores).* 5 euros.

Sala Montjuïc. Concert de rhythm and blues mambo a càrrec de Maturke and the Final Decision. A continuació projectió de la pel·lícula *Reservoir dogs*, de Quentin Tarantino. *Fossat Santa Eulàlia del Castell de Montjuïc. Carretera de Montjuïc, 66 (20.30 hores).* 6 euros.

Cicle de mestres del jazz. Vetllada amb els professors del Taller de Músics. *Jazz Si Club. Requesens, 2 (20.30 hores).* 8 euros.

Els 80's en versió lírica. Temes de Police, Queen, Vangelis o U2, entre d'altres, a càrrec de Sergi Giménez, tenor, Mireia Dolc, soprano, Marta Valero, mezzo, Andreu Gallén, direcció musical, i Jesús Fernández, direcció escènica. De 22 a 52 euros. *El Palau de la Música (20.30 hores).*

Flamenc a Barcelona. Espectacle de flamenc a càrrec del grup Azahara format per Rafael Bueno García, cantant, José de la Miguela, cantant, Alberto Fernández Román, toque, Raul Manchón Soria, calaix, Laura López Borao, ball, Eva Santiago García, ball, i Azahara Cantero Carrascosa, ball. *Los Tarantos. Plaça Reial, 17 (20.30, 21.30 i 22.30 hores).* 10 euros.

Velvet Raval Jam Session. Sota la coordinació del bateria Joao Vieira, la sala es transforma en un escenari d'excepció per a la trobada de músics i aficionats a la música, l'experimentació i l'art. *Sala Fènix. Riereta, 31 (21 h).* 3 euros.

Música en directe. Concert de blues a càrrec del Lluís Coloma Trio, format per Lluís Coloma, piano, Manolo Germán, contrabaix, i Marc Ruiz, bateria. *Milano Cocktail Bar. Ronda Universitat, 35 (21 hores).*

The BUS Music. Des d'Amsterdam arriba Yellow Claw, un trio format per Jim Aasgier, Nizzle i MC Bizzey, amb ganes de revolucionar les tardes d'estiu. *Sala Razzmatazz. Almagóvers, 122 (23.45 hores).* 15 euros.

12
política

DIUMENGE, 26 DE JULIOL DEL 2015 ara

PAÍS VALENCIÀ

Joan Ribó

ALCALDE DE VALÈNCIA

Proximitat L'alcalde de València no vol perdre el contacte amb el carrer i per això continua anant en bici a l'Ajuntament i cada dijous obre les portes del despatx per escoltar les queixes i els suggeriments dels veïns

“Aspire a convertir València en la Viena del Mediterrani”

SALVADOR ALMENAR
VALÈNCIA

Joan Ribó Canut (Manresa, 1947) es va convertir el 13 de juny en l'alcalde de València, desbancant del poder el PP, que governava la ciutat des del 1991. Un mes i mig després d'iniciar la legislatura, el govern que lidera Compromís –i que té el suport del PSPV-PSOE i València en Comú– ja ha pres algunes mesures que, malgrat que són més simbòliques que una altra cosa, fan albirar molts canvis en una ciutat feta durant l'últim quart de segle a imatge i semblança de l'exalcaldessa i actual senadora Rita Barberá.

Vostè va accedir a l'alcaldia gràcies a uns resultats electorals de Compromís qualificats com a històrics. ¿Confia ser la segona força a només 10.000 vots del PP?
Totes les enquestes ens donaven un creixement important, però cap ens va situar en els 9 regidors que vam obtenir. Crec que van confluir diverses raons que expliquen els bons resultats, però una de molt important va ser el fet de ser demonitzats per la ja exalcaldessa. Això va ser positiu per a nosaltres perquè va ressaltar la nostra tasca d'oposició i ens va donar publicitat.

Després de 24 anys de govern del PP de Rita Barberá, ¿en quin estat s'ha trobat l'Ajuntament?
En moltes coses, me l'he trobat com esperava. A nivell comptable, malament, com ja sabem. El nivell de deute és del 93% i això suposa una herència entre cometes enverinada perquè ens dificultarà molt el treball en un futur. També hem trobat factures de llum sense pagar o despeses fora del pressupost, com en el cas del Palau de la Música. En tot cas, farem una auditoria ciutadana per veure com i en què s'han gastat els diners de l'Ajuntament.

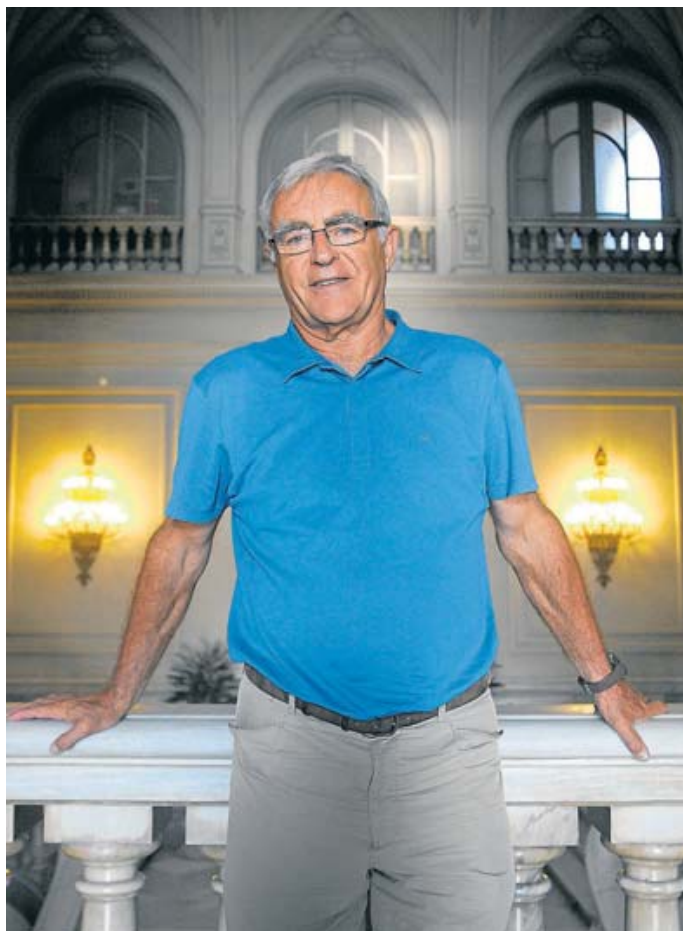
Els diners són necessaris per fer política, però la primera decisió que va prendre, obrir l'Ajuntament a la ciutadania, no té un cost econòmic i ha tingut una gran acollida.

Sincerament, m'ha sorprès la gran acceptació que ha tingut i la quantitat de gent que ve a veure l'Ajuntament, que entra al museu –que ara hem fet gratuït–, que puja al mateix balcó on abans només entrava l'exalcaldessa i que ara pot visitar tot-hom... En la mesura que pugam, seguirem prenent decisions en aquesta direcció perquè, en definitiva, aquesta és la casa del poble.

En la legislatura passada, Compromís va ser molt crític amb la gestió “opaca” de Rita Barberá. Què pensen fer per millorar la transparència de l'administració local?
La primera cosa que hem fet és posar en la pàgina web una relació dels regals que rep l'alcaldia. Això ens semblava molt important perquè en el seu moment les bosses de Louis Vuitton que regalaven a l'exalcaldessa van ser molt criticades. En tot cas, la transparència és un procés i seguirem treballant en aquesta direcció perquè volem que la gent pugui accedir a tots els comptes de l'Ajuntament.

Sobre el model de ciutat, ¿quin és el seu projecte davant la València dels grans esdeveniments del PP?
Vull que València siga a partir de la seua pròpia llengua i patrimoni una ciutat cultural. M'agradaria que València fóra la capital de la música del Mediterrani o, dit d'una altra manera, la Viena del Mediterrani. També vull que València siga una capital de la mobilitat sostenible o, dit d'una altra manera, que siga la capital mediterrània de la bicicleta, com ho és Copenhaguen al nord d'Europa.

I si pogués triar, ¿com li agradaria ser recordat com a alcalde?
Primer de tot, per ser un alcalde que és una persona normal. Una persona que va en autobús, caminant, en bicicleta... Després, per ser una persona que ha lluitat pels drets de tots els ciutadans. I, per últim, per fer una ciutat que aposta per la mobilitat sostenible i per fer de la cultura una eina turística i un motor econòmic de la ciutat.

DANIEL GARCIA-SALA

L'Ajuntament ja ha sol·licitat la paralització del Pla del Cabanyal de Rita Barberá. Quin model defensa vostè per a aquest barri?

El primer que hem fet és aturar la prolongació de l'avinguda i ara estem actuant per tractar de frenar la degradació. Volem fer del Cabanyal un barri normal, on es pugui viure tranquil·lament, per poder començar llavors la tercera fase, que serà la de rehabilitar el barri, sempre respectant la seua singularitat com a Bé d'Interès Cultural i comptant amb la participació ciutadana per organitzar el Cabanyal a nivell urbanístic.

La pobresa a València ha crescut molt en els últims anys. ¿Ja han pres alguna mesura per pal·liar aquesta situació?

En el tema de l'habitatge, fa uns dies que hem aconseguit el compromís del Banc Sabadell de no executar cap desnonament i d'estudiar la possibilitat d'utilitzar els seus pisos buits per a famílies sense recursos, mentre que a nivell infantil hem seguit amb el treball iniciat per l'antic equip de govern per fer possible l'obertura dels menjadors escolars a l'estiu.

El món faller està expectant amb les decisions que puguin prendre.

Quina relació creu que ha de tenir l'Ajuntament amb les Falles?

La gent d'esquerres moltes vegades no hem fet una bona anàlisi de les Falles. El món faller és la primera associació popular d'aquesta ciutat amb molta diferència i pensem que les Falles són un element clau. Per tant, la nostra actitud és d'estar i participar a les Falles, evidentment estant-hi com som a Compromís i amb la nostra manera de pensar, d'igual manera que el PP hi està com és.

Parlant de festes, ¿seguiran desfilar en la processó cívica del 9 d'Octubre grups d'extrema dreta com España2000 i el GAV?

Cap grup que no tinga un comportament democràtic podrà participar en la processó cívica.

Fa unes setmanes es va reunir amb els alcaldes de Madrid i de Saragossa. ¿Té previst veure's amb l'exalcaldessa de Barcelona, Ada Colau?

M'agradaria molt trobar la manera d'establir vincles de col·laboració amb Ada Colau perquè algunes de les seues aportacions em semblen molt interessants, alhora que estaria encantat que participara en la reunió que tots tres tindrem al setembre per seguir treballant en les noves formes del municipalisme. ■

El Palau no indemnitzarà la Generalitat per la requalificació del seu hotel

BARCELONA | EFE/DdG

■ La Generalitat es quedarà sense compensació pels 5,6 milions d'euros que va perdre en la requalificació urbanística de l'Hotel del Palau de la Música, després que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) hagi rebutjat que l'entitat musical hagi de pagar aquesta indemnització. La nova sentència de la sala contenciosa del TSJC se suma a la que fa uns dies va impedir que la Generalitat fos compensada per la promotora Olivia Hotels, a la qual l'expresident del Palau Fèlix Millet va adjudicar la construcció de l'hotel, per la pèrdua de valor que va patir l'administració amb el canvi d'usos aprovat per tirar endavant el projecte. En rebutjar que Olivia o la Fundació del Palau de la Música tinguin l'obligació de pagar la indemnització reclamada, el TSJC ha tancat a la Generalitat totes les portes per recuperar la pèrdua patrimonial que va patir arran del conveni.

► 26 Julio, 2015

Los costes del caso judicial por el saqueo de Fèlix Millet y la devolución de subvenciones le han supuesto ya al Palau de la Música 5,5 millones de euros

El precio de defenderse de Millet

BLANCA CIA, **Barcelona**
Hablar del proceso en el Palau de la Música Catalana no tiene nada que ver con el debate político en torno a la independencia de Cataluña sino a un hecho que no deja de interferir desde hace ahora siete años: el proceso judicial abierto por el saqueo de la caja del que fue su presidente durante décadas, Fèlix Millet. El Palau de la Música es una parte perjudicada económicamente y por ello ejerce de acusación particular en un sumario que lleva abierto años sin que, por ahora, tenga en el horizonte la fecha de juicio. De ahí la particularidad de que, además del expolio, el Palau tiene que consignar en cada cierre de ejercicio una partida, fuera de la actividad ordinaria, para cubrir los gastos que le genera el proceso judicial.

En las cuentas de 2014, fueron 309.000 euros y esa partida hizo que el Palau cerrase con déficit pese a que el ejercicio se zanjó con ligero superávit. Desde 2009, el proceso le ha costado al Palau 4,1 millones de euros. De esa cifra, un poco más de 1,1 millones corresponden a las auditorías de 2009 y 2010 para, precisamente, conocer la cantidad sustraída por Millet y su mano derecha, Jordi Montull. El resto, tres millones de euros, son los honorarios de abogados, procuradores, notarios y tasaciones que se han generado en los siete años de causa judicial. A esa cantidad hay que sumar otros casi 1,4 millones de euros de la devolución al Ministerio de Economía y Hacienda por subvenciones percibidas por el Palau por supuestas obras y trabajos en el edificio que, en realidad, correspondían a trabajos particulares de Millet que él imputó al Palau.

La extrema lentitud del proceso judicial, que lleva más de un año casi sin actividad alguna, exaspera a los responsables del Palau que quieren pasar página de una vez y recuperar el dinero que robaron Millet y Montull. Como acusación particular, el Palau pretende resarcirse del expolio que consideraban que fue de 34 millones de euros (Hacienda lo fijó en 24) y por él piden penas de 81 años de cárcel para Millet y Montull y para la hija de éste, Gemma, a quienes imputan los delitos de apropiación indebida, falsedad y estafa. No entra la acusación que ejerce la institución musical en si hubo o no

Fèlix Millet, saliendo de la ciudad judicial en 2009. / GIANLUCA BATTISTA

pago de comisiones ilegales por medio de Ferrovial —adjudicataria de importantes obras públicas como la Ciudad de la Justicia y la línea 9 del metro, todas en la presidencia de Jordi Pujol— a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), partido que tiene embargadas varias sedes para afrontar la responsabilidad civil subsidiaria. Para juez y fiscal, hubo pago de comisiones por valor de 6,6 millones de euros. En el momento de formular el escrito de acusación, la consultora que ha defendido los intereses del Palau, PricewaterhouseCoopers (PwC), argumentó que el presunto pago de comisiones se enmarca en un delito contra la Administración pública, algo que no afectaba al Palau.

El Palau se ahorra indemnizar a la Generalitat por el hotel

Los costes por defenderse de Fèlix Millet serán para el Palau de la Música un poco menores porque el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (TSJC) ha rechazado que deba indemnizar a la Generalitat con 5,6 millones de euros, los que esta calcula que perdió en la recalificación urbanística del Hotel del Palau de la Música, que no se hizo al estallar el escándalo del expolio.

La sentencia del TSJC respon-

de al recurso que el Palau presentó ante las exigencias del Departamento de Economía, que en 2006 firmó un convenio con Millet para construir un hotel de lujo junto al edificio modernista. Para ello se acordó una permuta de usos entre una finca de la Generalitat y los solares anexos al Palau: el edificio público pasó de residencial a equipamiento. La indemnización debía pagarla el constructor.

También desde que se iniciara el proceso judicial, el Palau ha recuperado 5,9 millones de euros que fueron retornados por Millet y Montull. Con ellos el Palau constituyó un fondo especial voluntario para hacer frente a los gastos de la causa judicial, fondo que casi se ha agotado ya con las cantidades que año tras año han pagado. “En la práctica, el Palau se ve obligado a vivir dos mundos en paralelo, el que deviene de la actividad ordinaria como sala de conciertos y visitable y uno extraordinario, que se deriva de la causa judicial. Lo que cada año acaba provocando una distorsión en las cuentas”, explica Joan Oller, director general de la institución, que no oculta cierto malestar al hablar del proceso judicial. Con todo, tanto él como la presidenta de la fundación, Mariona Carulla, están convencidos de que al final de la causa el Palau acabará recuperando el dinero que se llevaron Millet y Montull y todos los gastos del proceso.

183.000 visitas

El Palau calcula su presupuesto anual en base a la actividad musical, por un lado, y la que genera las miles de visitas que recibe por ser una de las joyas del modernismo de Domènech i Montaner. En 2014, 382.000 personas asistieron a los conciertos celebrados —tanto los organizados por la institución como por promotores externos— y otras 183.000 realizaron las visitas guiadas.

Desde que estallara el caso, tras poner en claro el embrollo organizativo y de gestión del que se aprovecharon Millet y Montull, el Palau calcula su presupuesto contando con cinco fuentes de ingresos. Para 2015, el presupuesto es de 12,5 millones de euros: un 23% de entradas de conciertos, un 21% de visitas guiadas, un 19% de alquiler de salas, un 18% de mecenazgo y un 13% de subvenciones públicas. Y, como les pasa cada año, no sabrán hasta el final a cuánto ascenderá la factura del proceso. “Confiamos en que este año las minutas no suban demasiado pero nos tememos que cuando empiece la vista oral ese capítulo será importante”, añade Oller. No le falta razón: por la causa del desfalco del Palau se sentarán en el banquillo 17 personas, lo que augura juicio largo.

► 26 Julio, 2015

**LA PROJECCIÓ
 DE CATALUNYA
 AL MÓN**

**Josep Maria
 Solé i Sabaté**

**Catedràtic d'història
 contemporània a la UAB**

Copiar l'operació Casals

El darrer exili de Pau Casals a Puerto Rico fou una operació d'estat. La va planificar Luis Muñoz, un prohoms polític bàsic del país caribeny, amb la idea d'impulsar un pla anomenat Operación Serenidad, i potser el mateix Casals mai no va saber que ell n'era una peça més. Hi van col·laborar exiliats catalans de l'època que sí que volien fer més visible Puerto Rico. L'objectiu era incrementar la inversió industrial a l'illa—ho van aconseguir—, la consolidació cultural i com a destí d'excel·lència cultural—encara avui hi és present amb els festivals Pau Casals—i enfortir l'autoestima i el nacionalisme. En pocs anys van deixar en tres les opcions del país *borikén*: la tercera i nova opció factible era la independència, un espantall per al prestigi intern dels EUA que encara avui explica la insegura actitud americana davant un estat associat que presenta una crisi econòmica colossal, l'anomenada "crisi criolla", que té Puerto Rico a la vora de l'abisme econòmic, però no hi pot caure en tenir una legislació imposada pels EUA que els obliga a fer múltiples concessions als porto-riquenys.

DAVANT UN ESTAT QUE ENS NEGA el país i la sal, que ens amenaça d'una manera delicada en parlar de suprimir les nostres institucions seculars, cal recordar que des del 1359 tenim la institució de la Generalitat i, aleshores, al Regne de Castella li faltaven encara gairebé 150 anys per acabar de resoldre el que per ells és la dita *Reconquis-*

ta, hem de prendre model dels processos internacionals més diversos. Mentre anem cap a la independència hem de trucar a totes les portes possibles, des dels estiuvejants i turistes que passen amb nosaltres períodes de vacances, molts i molt variats, fins als professionals de tota mena, des de l'esport—la trajectòria de molts que han passat pel Barça ens pot ajudar molt—, fins a músics—cantants, rockers o la munició dels qui al Palau de la Música, el Liceu, el Sònar o centenars de festivals s'han manifestat amb simpatia a favor de poder manifestar els drets democràtics.

L'OPERACIÓ CASALS va anar acompanyada d'una rebuda càlida i afectuosa de milers de nens, de les autoritats de l'època, de tota la societat vers el que reconeixien

**Hem de trucar a totes
 les portes possibles,
 des dels estiuvejants
 i turistes que passen
 amb nosaltres períodes
 de vacances, molts
 i molt variats, fins
 als professionals
 de tota mena**

com el músic més lluitador per la humanitat i contra la guerra, de l'home exemplar que prometé no actuar a cap lloc on no hi hagués llibertat o hi fessin acte terrible de presència dictadures i totalitarisme. L'acompanyaren a Mayagüez, a l'oest de l'illa, a visitar la casa on havia nascut la seva mare, dona clau en la vida del músic vendrellenc, i tampoc deixaren de fer costat a la seva esposa, Marta Montañez, una violoncel·lista d'origen porto-riqueny de primer nivell que ho havia deixat tot per estar amb el seu espòs i mestre.

HEM D'USAR LES FAMÍLIES i les nissagues. Al cap i a la fi, qui més es beneficiarà d'un país lliure de l'Espanya tancada i obsoleta, corrupta i corruptora, negadora dels drets democràtics del poble català, seran els fills i nèts de les generacions presents, que tenim el deure moral i dret social de lluitar pel nostre present i per un futur més social, just i igualitari.

PAU CASALS VA SER L'EXILIAT més il·lustre i admirat de tots, per damunt d'ideologies i partits. Home de pau i creació, va dur els Kennedy a Puerto Rico per veure'l actuar; després vindria l'actuació a la Casa Blanca a Washington i, posteriorment, a l'Assemblea General de l'ONU, on explicaria què és ser de Catalunya a tot el món. Segur que entre nosaltres hi ha qui pot fer o potenciar actes de complicitat semblants, tenim la música i el cant, només ens falta anar a trobar els intèrprets.

► 26 Julio, 2015

L'agenda

BARCELONA 10.00 TALLER

'Indiana Stones: explorem!' Els nens podran fer d'exploradors i descobrir la Pedrera través d'activitats pels diversos espais de l'edifici. Amb aquesta visita dinamitzada es veurà de manera divertida i amena la construcció d'Antoni Gaudí.

BARCELONA 16.30 CINEMA

'Bach en imatges' La Filmoteca de Catalunya projecta avui aquest documental de la BBC realitzat pel director d'orquestra Sir John Eliot Gardiner. Aquesta biografia intenta mostrar l'home i el músic alhora. Gardiner descobreix així un artista complex i apassionat; un home de família que al mateix temps ha de lluitar contra les jerarquies de l'Estat i de l'Església per aconseguir el seu art.

BARCELONA 17.00 DANSA

'Sorolla' El Gran Teatre del Liceu acull fins al dia 26 aquest espectacle del Ballet Nacional de Espanya, a partir d'una idea original d'Antonio Najarro, amb direcció escènica de Franco Dragone i direcció musical de Manuel Coves.

BARCELONA 20.00

PERFORMANCE

'TACET (Performance per a indrets silenciosos)' La GRUA (Grup de Recerca d'Universos Artístics) convida tres artistes a crear una intervenció al voltant de la idea del silenci per presentar-la en diversos indrets de l'Antic Teatre i generar, un recorregut de reflexió i al voltant del concepte de silenci, tant des del vessant artístic com també social i polític.

BARCELONA 20.00 CONCERT

Manel Camp & Llibert Fortuny & Mireia Farrés. Les aproximacions que el jazz ha fet sobre l'obra del compositor clàssic Johann Sebastian Bach són molt diverses i variades. El concert serà aquesta nit a la sala Jamboree.

BARCELONA 20.00 CONCERT

Concert de la banda municipal de Barcelona. La formació actua a la festa major de la Clota, a la Torre Jussana (avingu-

El músic presenta el seu darrer disc 'Infinity' ■ GREC

Yann Tiersen recupera els instruments joguina al Grec

BARCELONA 22.00 CONCERT

El músic bretó Yann Tiersen proposa una immersió sonora en els paisatges desolats de la Bretanya, Islàndia i les Illes Fèroe i rescata els instruments joguina que ja havia utilitzat en creacions anteriors.

Nacho Blanco actua aquesta nit al Palau ■ ARXIU

El Palau de la Música s'omple de flamenc

BARCELONA 21.30 CONCERT

El cicle Gran Gala Flamenc presenta aquesta nit l'especial del *bailaor* Nacho Blanco amb la participació d'artistes que formen part de les noves generacions d'aquest estil.

da Cardenal Vidal i Barraquer, 30). El programa inclou obres de Txaikovski, Gounod, Massenet, Khatxaturian i Offenbach.

film parla de les complicacions que tenen Alex i Sergi per mantenir una relació a distància.

BARCELONA 20.30 / 21.30 / 22.30 FLAMENC

Daniel Navarro. Són tres sessions de música i ball en directe, en un entarimat a la sala Tàntos de la plaça Reial, que és, des de fa anys, escenari de joves talents. La força del flamenc s'experimenta quan es viu en un petit *tablaó*.

BARCELONA 21.00 CINEMA

'10.000 km' La primera pel·lícula del director Carlos Marques-Marcet es projectarà aquesta nit a la platja de Sant Sebastià. El

► 26 Julio, 2015

MANLLEU 11.30 TEATRE

'L'esperit del Ter'. Les visites teatralitzades de l'esperit del Ter mostren els aspectes socials i laborals d'una fàbrica de filatura de finals del segle XIX. Al llarg del recorregut posaran en funcionament la Turbina Fontaine i es podrà veure com, només amb la força de l'aigua, es mouen màquines del procés de la filatura. L'activitat serà al Museu del Ter (Pg. del Ter, 2).

MATARÓ 19.00 HUMOR

'Fer riure és un art'. Joan Pera, el mestre de l'humor català, torna per impartir una classe de com fer riure als altres. Ja fa 50 anys que ho fa i ho

ha convertit en tot un art. L'actuació serà al Teatre Monumental (carrer de La Riera, 169)

EL PRAT DE LLOBREGAT 20.00 CONCERT

Smoke 4 en concert. El bar La Capsa (Av. del Pare Andreu de Palma, 5) ofereix el concert d'aquest grup amb versions.

SANT FRUITÓS DE BAGES 12.00 TALLER

'De l'hort al plat'. Taller participatiu de cuina que pretén acostar els productes de temporada a la taula. Primer s'anirà a l'hort ecològic a collir els productes i després s'aprendrà a cuinar-los. A Món Sant Benet.

TV LOCAL

BTV

09.45 Batman
10.40 El documental
11.30 De visita
11.55 Taula reservada
12.30 Western. La última bala
14.00 BTV Notícies migdia
14.30 Monty Python's Flying Circus
15.05 Clàssics sense interrupcions. Arabesco
16.45 Clàssics sense interrupcions. El tercer home
18.30 La cartellera
19.30 De visita
19.50 Taula reservada
20.25 Selfiematón
21.30 BTV Notícies nit
22.05 Cròniques de Barcelona
22.35 Barcelona... i acció. Libertarias
00.45 Clàssics sense interrupcions. Arabesco

EL 9 TV

09.00 El 9 informatiu - Resum setmanal
10.00 Fòrum gastronòmic
11.00 De Tee a Green
11.30 Picalletres
12.00 El 9 informatiu - Resum setmanal
13.00 Aventura't
13.30 Gaudeix la festa
14.00 El 9 informatiu - Resum setmanal
15.00 Des del campanar
15.30 Caminant per Catalunya
16.00 Bon cop de rock
17.00 El 9 informatiu - Resum setmanal
18.00 País km 0
20.00 Picalletres
20.30 Al dia
21.00 El 9 informatiu - Resum setmanal
22.00 Des del campanar
22.30 La 7mana Catalunya Central
01.00 Bon cop de rock

ETV

06.00 Music.cat
09.00 País km 0
11.00 Missa en Montserrat
12.30 Clínica integral
13.30 Col·leccions
14.00 Catalunya 4G
14.30 El sisé sentit
15.00 La setmana al Baix
15.30 Panorama municipal
17.00 Miss World BCN
18.00 País km 0
20.00 Caminant per Catalunya
20.30 Al dia vespre
21.00 Catalunya 4G
21.30 L'hereu i la pubilla
22.30 Isabel entre amics
23.00 Anem per feina
00.00 Trail mountain. Amb Nil Cano
00.30 L'hereu i la pubilla
02.30 Memòria viva
03.00 Noctàmbuls del Llobregat

VOTV

08.00 Dosos amunt!: Amb Toni Comas i Carles Cortès
08.30 Fòrum gastronòmic
09.30 De Tee a Green
10.00 Els consells de l'Ernest
10.15 Infofesta
10.30 Aventura't
11.00 Caminant per Catalunya
11.30 Gaudeix la festa
12.00 Diada castellera
15.30 Nits de Cap Roig
16.00 Poble a poble. La Garriga
17.00 Gaudeix la festa
17.30 Dosos amunt!: Amb Toni Comas i Carles Cortès
18.00 País km 0
20.00 Aventura't
20.30 Al dia vespre
21.00 Fòrum gastronòmic
22.00 Poble a poble. Granollers
23.00 Infofesta
23.15 Els consells de l'Ernest
23.30 Especial Canovelles
00.30 Dosos amunt!
01.00 Fòrum gastronòmic

► 25 Julio, 2015

Tot indica que el pròxim Parlament català pot tenir una composició majoritàriament sobiranista. Tampoc seria el primer: a principis dels noranta, la mateixa institució ja proclamava la sobirania de Catalunya a causa, en part, d'un curiós sobreentès molt català: en les eleccions catalanes, el vot emigrant, o de pertinença espanyola però democràtic, s'expressa en sordina. Afegiu a això el sofregit nacional i el sistema d'Hondt –que afavoreix el majoritari– i tindran una realitat al carrer i una altra a Palau. Això ho sap **Artur Mas**, la intel·ligència tàctica del qual és considerable: ha aconseguit que el sobiranisme torni a resplendir després de l'onada de

Emili Piera

PARC TEMÀTIC

les candidatures d'unitat popular. Mas fins i tot s'ha buscat, per encapçalar la llista unitària, un paio amb un aspecte semblant al de **Iannis Varoufakis**, antic militant d'Iniciativa, per donar a l'esbandida una coloració rebel. Si fos als vuitanta, l'haguessin elegit amb rínxols i *look* mullat. Si ens en podem riure, no és greu. Per dirigir l'invent, en el qual els no polítics estan cridats a materialitzar la més política de les accions possibles –la creació d'un Estat–, Artur Mas els ha reduït gairebé tots a la seva batuta, es mou com el *Correcaminos* i va ser vist a Sarrià sota l'aparença d'**Arcadi Oliveres**: anunciava als gentils la fi de les injustícies i la redempció dels captius. S'ignora com ho farà, ja

que el seu partit va saquejar el Palau de la Música, va destacar en la privatització dels hospitals, és fill polític de **Jordi Pujol** i cap últim d'uns mossos d'esquadra als quals se'ls moren o se'ls desmaneguen els detinguts amb massa freqüència.

Catalunya com a parc temàtic: una obra mestra de la correcció política. La diversitat d'aquest gran país reduïda al paradigma tot el camp és un clam. Se sent alguna bravata unilateral i Mas proclama que ell i Catalunya mantenen una unió hipostàtica –miracle!– Però la veritat és que **Loquillo** va gravar el seu últim disc a Granada, **Xavier Sardà** s'esborra del Barça i TV3 canvia professionalitat per alliçonament. No veig la millora.

► 25 Julio, 2015

Tribut català a Miles Davis

La Miles Davis Tribut Big Band actuarà el dimarts 28 al Palau de la Música

Marta Ferrà
 BARCELONA

Aprofitant que fa 55 anys de la publicació del mític disc de Miles Davis *Sketches of Spain*, i de la inauguració del Jamboree Jazz Club, el 13è San Miguel Mas i Mas Festival ha pensat que aquesta era l'ocasió perfecta per fer un homenatge a la gran icona del jazz. Per això ha encarregat un concert a la Miles Davis Tribut Big Band, que, dirigida per Joan Chamorro, desplegarà —en el concert inaugural del festival el dia 28 al Palau— un

Assaig de la Miles Davis Tribut Big Band ■ ANDREU PUIG

repertori en què mostrarà les diferents etapes de la música de Miles Davis, des de la dècada dels cinquanta fins a l'actualitat

A aquesta Big Band l'acompanyaran solistes de primer nivell com ara Andrea Motis, Magalí Datzira, Jordi Bonell, Llibert

Fortuny, Matthew Simon i el baixista Carles Benavent, l'únic músic del país que ha compartit escenari amb Davis.

Els vents són de la Sant Andreu Jazz Band, dirigida també per Chamorro. Tot i que no superen els 20 anys, no desmereixen el

gran Davis, i per això aquesta escola s'ha convertit en la Masia del jazz català. Els alumnes avançats tindran l'oportunitat de compartir escenari amb les grans figures del jazz de Catalunya.

El concert, anomenat *Sketches of Catalonia*, inclou peces com ara *My funny Valentine*, *Someday will come* o *All of you* i donarà el tret de sortida a la programació d'aquest festival. Seran més de 300 actuacions que s'oferiran fins a l'1 de setembre i que inclouran, a més d'aquest tribut, Maria del Mar Bonet, Kenny Barron & Dave Holland, The Gramophone All Stars Big Band, Paquito D'Rivera i Rocío Márquez, entre altres. ■

► 25 Julio, 2015

Pujol, el pasado agosto en su residencia veraniega en Queralbs (Gerona), tras recibir una citación de la Agencia Tributaria.

El clan Pujol: un año en caída libre

EVASIÓN FISCAL/ La confesión del expresidente de que él y su familia tuvieron cuentas en Andorra sin regularizar sacudió la política catalana. El partido que fundó, CDC, se ha distanciado de su legado.

David Casals. Barcelona

“Cuando se retire Jordi Pujol viviremos mucho más tranquilos. Nos lo pasaremos muy bien”. Estas declaraciones las hizo hace 15 años la mujer del presidente de la Generalitat entre 1980 y 2003, Marta Ferrusola. Poco se imaginaba entonces que la situación de su familia sería la actual: vilipendiados por la opinión pública, relegados al ostracismo y con ocho de sus nueve miembros imputados en cuatro procesos judiciales distintos.

Hoy se cumple un año del día en el que el matrimonio Pujol Ferrusola y sus siete hijos se situaron en medio de un huracán. La justicia llevaba tiempo estrechando el cerco a las actividades de algunos de sus hijos, y el patriarca dio un paso hacia adelante.

En un comunicado, Jordi Pujol confesó que él y su familia tuvieron durante más de 30 años fondos en Andorra. Según su versión, procedían de un “legado” de su padre, Florenci Pujol, aunque se no ha aportado ninguna prueba documental al respecto. Afirieron que no regularizaron anteriormente este dinero por “miedo” a que los hechos saliesen a la luz pública, pese a que la última amnistía fiscal garantizaba el anonimato.

Su confesión abrió una tormenta política en Cataluña. El Parlament le reprochó en septiembre y luego abrió una comisión de investigación sobre este y otros casos de presunto fraude fiscal, que se cerró esta semana.

El pasado martes la cámara volvió a reprobarle, pero no se ha clarificado el origen de los fondos que evadió. Por su par-

te, la justicia andorrana, sigue sin aportar información sobre los movimientos bancarios de Jordi Pujol y su mujer.

Conocer estos datos es vital para saber cómo es posible que este legado, que en 1980 era de 800.000 euros, pasase a sumar 8 millones en el año 2000.

El expresidente aseguró que este dinero “no salió del erario público”: “Yo no he sido un político corrupto”. Tampoco se ha podido demostrar que guarde relación con Banca Catalana, la entidad financiera que impulsó Pujol antes de ser presidente de la Generalitat, y que suspendió pagos en 1982. La Fiscalía pidió procesarle pero el pleno de la Audiencia de Barcelona lo desestimó.

Los negocios de los hijos

De los siete hijos de Pujol, sólo uno, Josep, no está imputado por las cuentas de Andorra. Otros tres tienen otras causas judiciales pendientes.

Oriol, el único hijo que hizo carrera política, vio truncadas sus expectativas por el caso ITV, una supuesta trama para amañar la adjudicación de estas estaciones. Imputado por tráfico de influencias y cohecho, dejó su cargo como número 2 de CDC hace dos años para “no entorpecer” en el proceso y renunció como diputado en el Parlament hace un año, días antes de la confesión de su padre.

La justicia también investigó si Oriol Pujol intervino en la reconversión de las antiguas fábricas de Yamaha, Sharp y Sony en Cataluña, operaciones por las que, según la juez, resultaron beneficiados su esposa, Anna Vidal,

Oriol Pujol y Marta Ferrusola.

y su amigo, el empresario Sergi Alsina.

La Audiencia Nacional imputó al hijo mayor, el “dinamizador de negocios” Jordi —más conocido como *Júnior*, y que tenía 12 coches de lujo— y a su exmujer, Mercè Girónès.

El caso lo destapó la exnovia del primogénito, María Victoria Álvarez, quien relató cómo sacó de Andorra hasta 400.000 euros en efectivo. La grabación del almuerzo en el restaurante La Camarga de Barcelona con la líder del PP catalán, Alicia Sánchez-Camacho provocó un gran revuelo político.

Otro hijo, el inversor inmobiliario Oleguer Pujol, está imputado por blanqueo de capitales y delito fiscal, y atribuyó la investigación a su “apellido”.

inversor de Hong Kong. Tras el 27-S se trasladará a un espacio más diáfano, para reducir costes y acercarse más a los ciudadanos. El edificio estaba entregado en el juzgado como aval del pago por el caso Palau —supuesta trama de financiación del partido a través de esta institución cultural—, y a cambio ha depositado 15 locales de agrupaciones locales.

Paralelamente, durante este año el “proceso independentista” ha ido avanzando. El 9 de noviembre la Generalitat promovió una votación sin efectos jurídicos sobre la independencia y luego Artur Mas y el líder de ERC, Oriol Junqueras, acordaron celebrar elecciones “plebiscitarias” el 27 de septiembre.

Ruptura de CiU

Hace un mes CDC y UDC rompieron CiU, la alianza que compartían desde 1978, y convergentes, republicanos y entidades soberanistas acaban de pactar presentarse en el 27-S con una nueva marca, *Junts pel Sí*, una lista conjunta encabezada por un independiente, el exdirigente de ICV Raül Romeva.

Si alcanzan mayoría solos o con la CUP, proclamarán unilateralmente la independencia. Antes, convergentes y republicanos formarán un “gobierno de concentración nacional” presidido por Artur Mas, que será candidato a la reelección pese no a ser el cabeza de lista.

Para el resto de partidos, se trata de una estrategia para intentar que pasen desapercibidos los recortes de Mas y los casos de presunta corrupción que afectan a CDC durante la campaña.

Cronología de un escándalo

- 14 de julio de 2014: la familia Pujol regulariza sus fondos en Andorra.
- 25 de julio: confesión de Jordi Pujol mediante un comunicado. Horas antes, CDC oficializó la marcha de Oriol Pujol como secretario general, un año y medio después de su imputación por el caso de las ITV.
- 29 de julio: Pujol renuncia a sus prerrogativas como expresidente.
- 17 septiembre: el Parlament repueba a Pujol por primera vez.
- 26 de septiembre: primera comparecencia de Pujol en la cámara: “No he sido un político corrupto”, declara.
- 2 de octubre: Se crea la comisión de investigación sobre varios casos de presunto fraude.
- 16 de diciembre: el expresidente y su mujer, imputados por presunto fraude fiscal y blanqueo.
- 27 de enero de 2015: Jordi Pujol y Marta Ferrusola comparecen ante la juez. No aportan documentos sobre el origen del legado, que no regularizaron antes por “miedo”.
- 16 de febrero: el cuñado de Pujol admite no constarle que su suegro legase dinero oculto al expresidente.
- 23 de febrero: Pujol vuelve de nuevo en el Parlament. Ferrusola afirma: “No tenemos ni un duro”. El hijo mayor, Jordi, destaca su amistad “íntima” con Artur Mas.
- 7 de abril: un informe de Hacienda para la juez del caso de las ITV dice que Oriol Pujol se benefició de los “ingresos irregulares” de su esposa.
- 21 de julio: el Parlament vuelve a reprobar a Jordi Pujol. ERC impide que las conclusiones de la comisión señalen a Artur Mas.

▶ 25 Julio, 2015

Jordi Pujol, un any després

AVUI fa un any, Jordi Pujol, fundador del nacionalisme català modern, protagonista destacat de la transició espanyola i president de la Generalitat durant 23 llargs anys, confessava públicament que la seva família havia posseït un dipòsit de capital a l'estranger, fora del control de la Hisenda pública espanyola. Hi va haver commoció.

Segons la confessió, es tractava d'uns diners dipositats a Suïssa i que li van ser transferits com a llegat. Preocupat per les conseqüències adverses que pogués tenir la vocació política del seu fill, Florenci Pujol hauria reservat un capital per prevenir riscos, en un temps en què no eren poques les famílies adinerades amb fons a l'estranger. En la mateixa nota, Pujol explicava que havia posat l'administració d'aquest fons en mans d'una tercera persona, en espera que els seus fills complissin la majoria d'edat. La confessió acabava amb una petició de perdó.

En vigílies del 300è aniversari de l'11 de setembre del 1714 i de la posterior convocatòria d'una consulta sobre la independència de Catalunya per al 9 de novembre –cita posterior al referèndum escocès del 18 de setembre–, la confessió del polític català de referència va tenir un enorme impacte en l'opinió pública, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya.

La generació catalanista més pròxima a Pujol es va sentir avergonyida. La notícia d'una ocultació de diners al fisc, en ple període de retallades en els serveis públics, xocava frontalment amb el reiterat discurs sobre els valors que Pujol realitzava des de la seva retirada del primer pla de la vida política. La confessió va deixar el seu partit especialment afectat, ja que l'es-

cabrós cas Palau encara es troba pendent de judici. El Govern de la Generalitat, presidit per Artur Mas, es va veure obligat a retirar-li el tractament de Molt Honorable, i el mateix Pujol va renunciar a la pensió com a expresident i va clausurar la fundació que portava el seu nom. Es van accentuar les sospites sobre les activitats econòmiques d'alguns dels seus fills, especialment del primogènit, sent objecte de minucioses inspeccions per part de la unitat de policia encarregada dels delictes econòmics i de la Fiscalia. Jordi Pujol Ferrusola ha hagut de declarar davant l'Audiència Nacional. I Oleguer Pujol va ser objecte d'un espectacular escorcoll, amb gran desplegament dels mitjans de comunicació, el mes d'octubre passat. Finalment, el Parlament de Catalunya va constituir una comissió d'investigació, que no ha aportat substancials novetats, però que ha acabat convertint-se en una mena de judici polític al pujolisme, amb episodis no gaire brillants.

L'escàndol Pujol no ha paralitzat la mobilització catalanista, però sí que ha deixat seqüeles importants. Un any després, cap membre de la família Pujol no es troba en espera de judici, però el partit principal del nacionalisme català ha perdut l'alcaldia de Barcelona, la coalició CiU s'ha trencat, i CDC intenta una acrobàtica refundació amb la promoció d'una coalició sobiranista la llista electoral de la qual no serà encapçalada per Artur Mas el proper 27 de setembre. I hi ha hagut un efecte addicional gens menyspreable: la forta pressió política, judicial i mediàtica sobre els Pujol ha contribuït a eixamplar a tot Espanya les sospites sobre el comportament dels polítics i els expolítics, amb els efectes avui coneguts per tothom.